

GUÐDOMLIGA MYND AV RITHÖVUNDUM

Sum sagt hefur heitið hövundur breiðan týdning fyrri okkum, men til alla lukku nerta vit eisini við handritaða skrivning. Eg havi altíð haft eina nærum guðdomliga mynd av rithøvundum. Tey virka mær alvitandi og einsamøll, friðarlig og hugsandi, og í endanum leggja tey søgur og heimar fram fyrri okkum í formi av saman-settum orðum. Tey gera nakað, ið eg ongantið havi kunnað gjørt.

Aftaná fyrsta skriviskeiðið her í skúlanum, ið var 6 vikur langt, broyttist hendan myndin tíbetur til nakað minni guðdomligt og meira menniskjaligt. Eg fekk nøkur yvrraskandi einføld amboð, ið geva mær jørð-samband og móguleika at venja meg at skriva, men tað er eitt ólukksálaga hart arbeiði. Sum við so nógvum øðrum, so kemur mest burturúr um man skrivar hvønn dag og so skal man heldur ikki vera smæðin um sitt tilfar. Lærarin segði aftur og aftur fá fólk at lesa tað tú skrivar og bið um feedback. Ótrúligt, men tað er øgiliga sjáldan at tað er flat út vánaligt, sum ein skrivar av áhuga ella í vilja. Tak hetta sum eitt hint til tykkum gardinu-rithøvundar í Føroyum.

GEVANDI, RÚMLIG OG KRITISK FÓLK

Allar glaðast eri eg fyrri prosessina og móguleikan at arbeiða við gevandi, rúmligum og kritiskum fólki.

Eg havi akkurát sett punktum við mína fyrstu einstaklingsverkætkan. Tað var ein prosess uppá 5 vikur, har úrslitið skuldi vera ein live framfærsla uppá 30 min.

Kraft var at vit skuldu virka sum annað hvørt leikstjóri ella hövundur; eg valdi at leikstjórna og framføra (við tveimum øðrum leikarum) eitt egið verk. Als ongar smáligheitir her!

Hetta tíðarskeiðið snúði seg simpulthen um lív og deyða fyrri fleiri av okkum: fyrsta framleiðslan í egnum navni, ein flokkur uppá níggju næmingar um ein teknískan vegleiðara, trý hølir og onki budget. Omaná tað gera vit bara tvær einstaklingsverkætlanir gjøgnum hetta námið, tað seinna er sjálvt útskriftar verkið.

Vit hava gott samband við leikarar, dansarar, klassískar tónleikarar og tónaskøld, tí tey øll læra í sama bygningi og vit, og tað var lítið mál at fáa fólk við í verkið hjá mær. Men tað var afturvið fullari lestrartíð at tey játtaðu. Hetta vóru sera avmarkaðar rammur, men í hesi prosessini tendraðist mín skapanar hugur totalt – og endiliga – av nýggjum.

Eg eri væl nøgd við sjálvt úrslitið, men allar glaðast eri eg fyrri prosessina og móguleikan at arbeiða við gevandi, rúmligum og kritiskum fólki. Tað kemur nakað heilt serligt burturúr tá man ikki gongur og orsakar seg sjálva fyrri tað, sum man ger, men heldur blankt innsær týdningin av at spæla og at skapa. Tað hevur veruligan týdning og listafólk skulu fyrst og fremst vita tað sjálvi.

Eg havi í seinastuni spælt við tað abstrakta og yrkingarkenda, sum hetta verkið er eitt dømi uppá, og eftir prosessina situr tað fast í mær, hvussu stóran týdning tað hevur ikki at ganga uppá kompromis. Hetta merkir ikki at vera ómøgulig, hetta merkir at standa við hugskotið, fara eftir tí, sum hugskotið krevur og gott samskipti við tey, tú arbeiðir saman við.

HVÍ HEVUR TAÐ TÝDNING AT ÚTBÚGVA SEG INNAN LIST?

Eg vildi vildi vildi og skuldi bara koma inn á skúla! Hví? Tí tað var næsta stigið á leiðini. Gjøgnum hetta tíðarskeiðið havi eg funnið ein sans fyrri ábyrgd sum listafólk. Eg eri djarvari og eg havi meir at geva enn eg var greið yvir. Tað vil altíð vera individuelt, men listarlig útbúgving – og akkurát hendan linjan – hevur gjørt meg farligari.

Eg standi fast við, at skúli er ein leið her í lívinum. Vilt tú læra, so skalt tú nokk læra. Og skúlin endar fyrr ella seinni, sum alt annað. Spurningurin er hvat tú tá stendur eftir við og hvat tú brúkar tað til.